

Známost na jednu noc

Daniel Nosek

Sice to byla opět další známost na jednu noc, ale její vzrušením roztažené zorničky napovídaly, že tentokrát půjde o víc. Potkali jsme se v baru Luna naproti mého rodinného domku. Seděla tam tak opuštěně a já byl zrovna bez holky. Neváhal jsem ani minutu a šel se s ní seznámit.

„Ahoj, já jsem Pavel. Sedíš tu už dlouho?“

Pohledem přejela po mé tváři, pak dlouze pohlédla do mých očí.

„Jo, sedím. Ale teď zjišťuji, že se to vyplatilo.“

Po tváři se jí rozlil překrásný úsměv.

Tak touto odpovědí mě dostala. Vědom, že nejsem žádný krasavec, si u holek moc nadějí nedávám. Od puberty, a to je již deset let nazpět, totiž trpím nadměrným výskytem bedřarů ve tváři a na zádech. Tento handicap kompenzuji vypracovanou postavou s posiloven, kde jsem strávil celé své mládí. Původně jsem tyto místa navštěvoval na doporučení lékaře, který potom, co na mě vyzkoušel všechny dostupné léky a mastě, si už nevěděl rady a tak zkusil alternativní léčbu, založenou na fyzickém vybití.

Až do dnes se mi povedlo sbalit jen dívky, které více než krásou, oplývaly intelektem. A v tom byl vlastně můj problém. Jelikož nedokáži dlouhodobě s někým žít, balil jsem dívky z důvodu krátkého chození a přitom si naplno užíval života.

Každá intelektuálka však můj záměr ihned odhalila a záhy odešla.

Z počátku to byl pro mě šok. Ale časem jsem si na to zvykl. Prostě jsem po rozchodu lovil další a další.

Tahle dívka byla ale jiná, než ty předešlé. Blond vlasy na mikádo částečně zakrývaly dokonale kulatý obličej. Velké oči s perfektně upravenými řasami říkaly: „Vem si mě!“ Rty byly zvýrazněny tmavě červenou rtěnkou. Při představě, že se jich dotýkám, mi tělem projel pocit vzrušení. Já, takový tuctový hoch a boduji u takové kočky. Seděla na barové židli, v černé minisukni a bílé halence s výstřihem velkým tak akorát, aby odkryl jen částečně její vnady a zbytek nechal na fantazii pozorovatele.

„Dáš si něco k pití?“ zeptala se.

Asi jsem se musel nechat unést, neboť jsem si vůbec neuvědomil, že objednat pití je povinností muže.

„Ano. Dám.“

„Co to bude?“

„Martini s ledem.“

Dívka rukou naznačila barmanovi a ten ihned přiběhl pro objednávku – dvakrát Martini s ledem.

Jak stačí málo k ovládnutí lidí, když je člověk žena a ke všemu tak krásná, pomyslel jsem si.

„Čím se živíš?“ zajímala se.

„Pracuji u rozvážkové služby. Ráno vyjždím kolem osmé. No a když není mnoho zakázek, tak jsem zpátky doma již ve tři odpoledne.“

„Takže pořád na cestách. To by se mi taky líbilo.“

„Letos budu u firmy sedmým rokem a už mi to začíná unavovat.“ Oponoval jsem.

„Proč? To mi musíš vysvětlit.“

„Z počátku jsem se setkával se stále něčím novým. Poznával jsem lidi, navštívil mnoho míst a tak. Ale už bych se rád usadil. A co vlastně děláš ty?“

„Jsem sekretářka ředitele v jedné místní bance. Ale nebudu ti zatím prozrazovat její jméno. Ok?“

„Jo. Totiž OK! To můžeme probrat později.“

Vědom si toho, že zítra mě čekají jen tři klienti, i když k nim najedu bezmála dvě stě padesát kilometrů, jsem zabředl do debaty, abych neznámou dívku poznal blíže. Po každé dopité sklenice jsme objednali ihned další. Rozhovor krásně plynul a my si ani nevšimli, že v baru budou zavírat.

„Nechceš zajít ještě ke mně na sklenku?“ Zeptal jsem se jí na rovinu. Během rozhovoru jsme se dost sblížili a tak nebyl důvod jednat s ostychem.

„Velmi ráda.“ Odpověděla bez zaváhání a v očích se jí objevilo zase to vzrušení, které měla při prvním oslovení.

Byl jsem z ní doslova unešený. Skvěle jsme si rozuměli. Jakoby jsme spolu žili už nejméně dva roky. A ke všemu bylo naše setkání otázkou náhody. Původně jsem si totiž chtěl jít lehnout. Byl jsem dost unaven. Během dne jsem musel jet za klienty dvakrát přes Prahu a dopravní situace by dokázala bez problémů otrávit i toho největšího klid'ase. Co na tom, že v pátek to bývá běžná situace. Zrovna když jsem ulehal do postele, zazvonil telefon. S láteřením, kdo to zase otravuje, jsem zvedl sluchátko. Na druhém konci drátu se ozvala moje známá barmanka. Prosila, ať se na chvíli stavím u ní v baru a dělám jí společnost. Zákazníci jsou prý strašně nudní. Nechtělo se mi, ale po chvílce přemlouvání jsem souhlasil. A tak jsem se vlastně mohl setkat s onou kráskou a strávit s ní příjemný večer na baru.

Rozloučili jsme se s příjemnou obsluhou a vyrazili ke mě domů. Vědom, že příležitost potkat takovou kočku člověk dostane maximálně jednou za život, jsem nechtěl nic uspěchat. Postavil jsem vodu na kávu, ze zásob v likérce zvolil Martini a rozlil jej do dvou sklenek. Jako třetíčku na dort jsem přidal drcený led z mrazáku s paraplíčkem. Potrpím si na detaily. Po připitku následovala prohlídka bytu. Samozřejmě jsem jí hned nezavedl do ložnice abych jí neprozradil, o co mi jde. Nejdříve jsme zavítali do koupelny, kterou jsem teprve nedávno dokončil. Pak jsem plánoval pochlubit se obývacím pokojem s domácím kinem.

Jedním z mých požadavků v koupelně byla rohová vana. Bohužel termín dodání se neustále prodlužoval. Až minulý měsíc mě kontaktoval dovozce a já konečně mohl dokončit svoje veledílo. Pro koupelnu jsem rozhodně nápady nešetřil. Zpravidla to bylo jediné místo, které jako první navštěvovaly moje dočasné partnerky a tak se rozumí, že muselo být co nejpropracovanější, aby oslnilo.

Slečnu však zajímala právě ložnice. Trochu překvapen jsem jí v rychlosti dopověděl nekonečnou story o vaně a společně se odebrali do ložnice. I zde jsem při architektování zapojil svoji fantazii. Když se po otevření dveří samočinně rozsvítily tlumeně bodová světla v rozích místnosti, slečna zůstala stát s pusou dokořán. Naproti dveřím bylo jednoduché okno s tmavým filtrem proti sluníčku. Pod ním pak připravené velké letiště, obklopené po obou stranách nočními stolečky ve stejném stylu jako stěny postele, doplněné lampičkami. Dívka se bez váhání vrhla do peřin. Cestou odhazovala z nohou lodičky na vysokém podpatku. Lehla si na bok, jednou rukou si podepřela hlavu, tak aby mě mohla pozorovat a druhou rukou mi naznačila, abych se k ní přidal.

Páni, že to půjde tak rychle, jsem nečekal. Život je skvělejší.

„No já nevím, můžu?“

Zeptal jsem se jí, ještě trochu nedůvěřivý.

Ona neodpověděla. Jen poplácala příkrývku po své pravici.

Ulehl jsem vedle ní a s napětím očekával, co bude dál. Překvapila mě svojí hbitostí. Ani jsem se nestačil nadechnout, když mi zasedla hrudní koš zády ke mně.

Ucítil jsem její ruku v rozkroku. Nahmatala knoflík a rozepnula jej. Pak v hledání pokračovala. Bylo jasné, že jí jde o zip. Byl sice hned pod knoflíkem, ale záměrně si s ním dávala načas. Několikrát přejela přes moje mužství. Snažil jsem se nedat hned najevo, že se

mi to líbí. Ale ona moc dobře věděla, jak na mě. Stále přejížděla přes ono místo a zvyšovala tlak. Až pak rozepnula zip. Během stahování kalhot mi rukama přizvedla prdelku v náznak, abych jí přizvednutím usnadnil práci. Když mě zbavila kalhot, otočila se tváří ke mě.

Zadečkem sjela níže. Svůj klín na krátký okamžik přitiskla k mému. To mě tak nabudilo, že jsem požitkářsky vzdychl. Naklonila se ke mě, prsy se opřela o mojí hrud' a tajemně zašeptala do mých - v tuto chvíli - velmi citlivých oušek: „I ty můj nedočkavče! Vydrž ještě chvíli.“

Pozorně si prohlédla můj obličej. Pak přivřela zasněně oči, rozevřela více rty a dlouze mě políbila. Svými něžnými rukama přitom přejížděla po mém strništi na obličejí a krku. Na tváří se jí objevil lišácký úsměv. Až v ten moment jsem si plně uvědomil, že jsem se dostal do rukou nymfomanky, která si vezme vše, co chce. Na jednu stranu mě to nahánělo strach, ale na druhou stranu jsem si to moc přál zažít.

Nazvedla se a rukama mi naznačila udělat totéž. Využila toho, že jsem v sedu a přes hlavu mi svlékla tričko. Pak udělala totéž sobě. Lepší servis jsem si nemohl přát.

Rukama mi objala a na těsno se ke mně přitiskla svými prsy, jako by mi četla myšlenky, že si to právě moc přeji. Já jí rovněž objal.

„Už tě nepustím, šeptal jsem jí do ouška.“

„Nepust'!“ souhlasila.

Hladil jsem jí po zádech a stejně tak ona mě.

Pak celou vahou svého těla mě povalila zpět na záda a začala divoce líbat. Přitom se třela o moje tělo. Její neskrývanou touhu jsem opětoval.

„Lehni si na břicho!“ navrhla posléze s familiérním tónem.

Sice jsem tuto polohu neznal, ale přišlo mi to docela zábavné se přiučit něčemu novému. Dívka se přizvedla a já se otočil na břicho. Rukama jsem si podepřel hlavu a čekal. Kráska vzala iniciativu opět do svých rukou a dolehla na moje záda. Uchopila mi ruce a natáhla je dopředu. Pak mi zavázala oči šátkem, jenž čpěl nějakou pro mě neznámou voňavkou, takže si jej musela donést sama. Byla prostě perfektně připravená a jednotlivé kroky musela mít už předem promyšlené.

Její následující krok to jen potvrzoval. Neznámo odkud vytáhla želízka a připoutala mi obě ruce k zadní pelesti.

Musím přiznat, že si takto nepočínala žádná z mých předešlých známostí a tak jsem ani nevěděl, co mám v takové chvíli dělat.

Vodila mě jako slepce. Teď už vlastně doslova.

A já v zásadě nebyl proti. Proč nezkusit něco nového.

Dívka si na mě opět sedla. Rukama mi přejížděla po zádech a hlasitě vzdychala. Moje fantazie začala vymýšlet ty nejtajnější milostné pózy. Instinktivně jsem zavřel oči a očekával bezednou slast.

Ze sexuální euforie mě vytrhla nesnesitelná bolest na zádech. Sílila z téměř nepatrné až na nesnesitelnou. Reflexně jsem zařval. Pak jsem se snažil potlačit křik a soustředit se jen na to, jak se dostat z dosahu té bolesti. Pokusil jsem se přizvednout, neboť na mě seděla ona dívka. Ale nemohl jsem se opřít do rukou. Byly připoutané k posteli v natažené poloze. Po několika marných pokusech jsem kapituloval. Pak už jsem křik zadržet nedokázal. Vyšel mi z úst samovolně, pokaždé, když bolest znovu přišla. Pak náhle ustala, ale zcitlivěné místo na zádech se ještě nějakou dobu zotavovalo, než zcela přestalo bolet.

Až poté jsem si uvědomil, co se děje.

To už se stejně nesnesitelná bolest opakovala. Tentokrát na jiném místě. A pak znovu a znovu. Další a další místo na mých zádech zažívalo nesnesitelné muka, neboť jsem měl po celých zádech akné.

„Miláčku, probud' se!“

Otevřel jsem oči. Nade mnou se skláněla nádherná holka. Jak jsem si po chvílce všiml, zcela bez šatů.

„Jak se ti spinkalo?“

Ještě stále překvapen, jsem na ní ukázal tázavé oči.

„Večer jsi mi usnul... Přece si nenecháš ujít i dnešní ráno?“

“...se mnou?“ vzápětí dodala, když viděla, jak na ní stále nechápavě zírám.

„To-to-to ne! To-to-to by byla š-š-škoda,“ koktal jsem.

„Ano, to by byla a velká.“

Přizvedla přikrývku. Po těle mi přeběhl mráz, neboť jsem byl k mému překvapení nahý. Pak si sedla na mně. Ruce jsem měl tentokrát volné a tak se následující události odebíraly již v mé režii. Ještě tam bylo jedno pozitivum – už se mi nelepily záda k prostěradlu, tak jako tomu bylo dříve.